

НА
ТРОНА
СЕ
ВЪЗКАЧВАМ

КИРСТЕН УАЙТ

ПРЕВОД ОТ ИРИНА ДЕНЕВА – СЛАВ

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Now I Rise*
Text copyright © 2017 by Kiersten Brazier
Map art copyright © 2017 by Isaac Stewart
All rights reserved.

Превод Ирина Денева – Слав
Редактор Лора Ненковска
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2018 г.
Тираж: 1200 бр.
ISBN 978-954-27-2184-0

1

Януари 1453

А ДЪТ БЕ ПРАЗНЕНСТВО.

Поне според Раду, адът без съмнение наподобяваше празненството, на което той се намираше в момента.

Музиката се носеше във въздуха като парфюм, сладка, но без да е задушливо сладникава. Групички музиканти бяха разпръснати из целия остров – мяркаха се през вечнозелените клони на растенията, оцелели през зимните месеци. Макар че основното ястие тепърва щеше да се поднесе, облечените в синьо слуги сновяха между тълпите гости с отрупани с храна подноси във формата на листа от водна лилия. От двете страни на острова се точеше лениво Тунджа.

При всичките си недостатъци, Мурад – покойният баща на Мехмед и някогашен благодетел на Раду – не бе от хората, които се скъпят на разкош. Харемът, който той бе построил на острова, не се използваше от смъртта му насам, но не беше изгубил нищо от блясъка си. Плочките блестяха. Дяланите камъни на стените обещаваха разкош и покой. Шадраваните бълбукаха в синхрон с шума на реката.

Раду вървеше между сгради, боядисани като геометрич-

ни градини, теглен напред като река към устието си. Той знаеше, че е безполезно да се поддава на това привличане, знаеше, че няма да се почувства добре, щом стигне до източника му. Но въпреки това се оглеждаше.

Ето го, до банята. Раду бе привлечен към него като лист, плаващ по течението. Мехмед бе облечен в станалите обичайни тъмнопурпурни одежди, с пищна златиста чалма. Обсипана със скъпоценни камъни, верига държеше на мястото плаща, обгърнал широките му рамене. Раду се опита да си припомни как пълните устни на Мехмед се разделяха в усмивка, как веждите му се вдигаха от веселие, а не от подигравка. Дватамата млади мъже, най-сетне завършили израстването си, бяха станали еднакво високи и стройни. Напоследък обаче Раду се чувстваше малък, когато погледът на Мехмед попаднеше върху него.

Днес дори това би приел. Но Мехмед не погледна към него, имунизиран срещу връзката, от която Раду не можеше да избяга.

– Истинско великолепие – каза везирът Халил на Мехмед, опрял ръце на хълбоците си и гледайки към току-що завършената нова баня. Тя се състоеше от три свързани сгради с куполообразни покриви, прилични на кубетата на джамия, и бе построена за последните няколко месеца. Тази баня бе първата част от планирания нов дворецов комплекс на Мехмед. Този дворец щеше да съперничи на всичко, което бе построил баща му – на всичко, което *някой* някога бе построил. За да отпразнува тази своя инвестиция в столицата на Османската империя, Мехмед бе поканил всички, които имаха някакво положение в обществото.

Сред представителите на османския елит се разхождаха посланици от най-различни европейски държави. Мехмед стоеше встрани, но щедро раздаваше усмивки и грандиозни обещания за бъдещи празненства в двореца. Освен обичайните му придружители, сега до него стояха и Ишак паша – един от най-влиятелните спахии, Кумал паша – деверът на

Раду, и както винаги, като горчив вкус, който не можеш да преглътнеш – везирът Халил.

На Раду му беше омразна самата мисъл, че старият му враг Халил паша е станал везир. Още повече му бе омразна мисълта, че именно той бе предложил да поставят Халил в позиция на доверие и власт, за да го наблюдават по-отблизо. Може би Лада щеше да се окаже права. Може би щеше да е по-добре, ако го бяха убили. Всичко щеше да е по-лесно или поне по-приятно. Раду трябваше да стои до рамото на Мехмед, а не Халил.

Сякаш усетил отровна ревност на Раду, Халил го погледна. Устните му се извиха в насмешлива усмивка.

– Раду Хубавия – каза той.

Раду се намръщи. Не беше чувал прякора си от края на обсадата в Албания, когато му го беше измислил Скендер-бег, врагът им. Мехмед му хвърли бегъл поглед и извърна очи в момента, в който погледите им се срещнаха. Като перурда, зърнала цвете и решила, че не струва.

– Каж ми – продължи Халил, без неприятната усмивка да напуска брадатото му лице – прелестната ти съпруга знае ли, че това вече не е работещ харем? Боя се, че таи напразни надежди да влезе в него.

Мъжете около Халил се закикотиха. Кумал се намръщи и отвори уста. Раду едва забележимо поклати глава. Кумал тъжно извърна глава. Мехмед не даде знак, че е чул обидата – предположението, че съпругата на Раду би пожелала да влезе в харема, за да се разведе с него – и не понечи да я опровергае.

– Съпругата ми не...

Върху рамото на Раду легна нежна ръка. Той се обърна и срещна погледа на Назира. Назира, която не трябваше да бъде тук.

– Съпругата му не е доволна, когато някой друг, освен нея, заема цялото му внимание.

Под прозрачното фередже усмивката ѝ грееше много

по-ярко от зимното слънце. Бе облечена в цветовете на пролетта. И въпреки това, щом я погледна, Раду бе обхванат от хлад. Какво правеше тя?

Назира го дръпна и го поведе по пътека, покрита с повече коприна, отколкото много хора виждаха през целия си живот. Беше екстравагантна, прекалена и абсурдна, като всичко на това празненство. Отражение на един султан, твърде млад и глупав, за да мисли за каквото и да било, отвъд зрелищата и собствените си удоволствия.

– Какво правиш тук? – зашепна неспокойно Раду.

– Ела да се повозим на лодка.

– Не мога! Трябва...

– Да търпиш подигравките на Халил? Да се опиташ да си върнеш благоразположението на Мехмед? Раду, какво се случи? – Назира го дръпна в сянката на една от сградите. Всеки, който ги зърнеше, щеше да предположи, че Раду е решил да си открадне минута-две насаме с красивата си съпруга.

Той стисна зъби, вперил поглед в стената над главата ѝ.

– Имам работа.

– Твоята работа е и моя работа. Не ни пишеш, не идваш да ни видиш. От Кумал научих, че с Мехмед вече не сте толкова близки. Какво стана? Ти... той знае ли? – в тъмните ѝ очи натежа многозначителност – тегло, непоносимо за Раду.

– Не! Разбира се, че не. Аз... всичко е много по-сложно – той се обърна да си върви, но тя го хвана за китката.

– За твой късмет, аз съм много умна и мога да разбера и най-сложното нещо. Разкажи ми.

Раду прокара пръстите на свободната си ръка по ръба на чалмата си, подръпна я. Назира протегна ръка нагоре и преплете пръсти с неговите. Остротата в погледа ѝ се смекчи.

– Тревожа се за теб.

– Няма нужда да се тревожиш.

– Не се тревожа, защото има нужда. Тревожа се, защото съм привързана към теб. Искам да бъдеш щастлив. А не

мисля, че ще намериш щастие в *Одрин* – тя наблегна на думата *Одрин*, за да намекне, че няма предвид самата столица, а по-скоро онова – или по-скоро *онзи*, който живееше тук.

– Назира – изсъска Раду, – не мога да говоря за това точно сега.

Почти му се искаше да може. Изпитваше отчаяна нужда да поговори с някого, с когото и да е. Но никой не можеше да му помогне точно с този проблем. Понякога Раду се питаше какво ли щеше да му каже Лазар, ако някога бяха поговорили открито какво значи един мъж да обича друг. Лазар бе всичко друго, но не и дискретен по отношение на готовността си да... задълбочи отношенията си с Раду. А Раду му се беше отплатил за верността и приятелството с кинжал. Сега нямаше с кого да говори, нямаше на кого да зададе отчаяните си въпроси. Беше грешно, нали? Да обича някого по този начин.

Когато обаче Раду видеше Назира и Фатима, не изпитваше нищо друго, освен щастие, че двете са се намерили. Любовта им бе толкова чиста и истинска. От тези мисли съзнанието му започваше да се върти в кръг и нищо, дори молитвите, не помагаша.

Сега Раду сведе поглед към ръцете на Назира върху своите.

– Щастието ми може и да не е в двореца. Но не мога да го търся никъде другаде.

Назира го пусна с въздишка.

– Ще се върнеш ли у дома с мен? Да прекараш известно време с нас? Фатима се е затъжила. Може да ти се отрази добре да заминеш за известно време.

– Имам твърде много неща за вършене.

– Твърде много танци? Или празненства? – гласът ѝ бе насмешлив, но в очите ѝ липсваше блясъкът на искреността. От думите ѝ го заболя.

– Знаеш, че не съм толкова повърхностен.

– Знам. Просто се тревожа да не би ти да го забравиш. Не

бива да си причиняваш всичко това.

– Не причинявам нищо на себе си и не правя, каквото правя, за себе си. Аз... По дяволите. По дяволите и пак по дяволите – Раду загледа съсредоточено един мъж във флотска униформа – късо наметало, по-малка, стегната, чалма от онези на редовите войници и пояс в цветовете на Мехмед, – който тъкмо минаваше покрай тях. Придружаваше го един от доверените приятели на Халил.

– Какво? – Назира проследи погледа на Раду.

– Трябва да говоря с този човек. Без никой да ни чуе. Това е единствената причина да съм тук.

Тя изведнъж се развълнува.

– Така ли? Той...? – тя вдигна вежди многозначително.

– Не! Не. Просто трябва да говоря с него. Тайно.

Усмивката на Назира се превърна в замислено изражение.

– Уместно ли е да ви видят заедно?

– Да, но не бива да изглежда така, сякаш се срещаме нарочно или обсъждаме нещо важно. Надявах се да изчакам някой по-спокоен момент, но тук има толкова много хора. Не е оставал сам откакто пристигна в столицата. Халил се погрижи.

– Изглежда, че участието ти в празненствата е по-сложно, отколкото мислех.

Раду изскърца със зъби.

– Много по-сложно.

– Е, имаш късмет, че си се оженил за мен. – Назира сложи ръка на рамото му и го насочи към пътеката. – Разкажи ми за него.

– Казва се Сюлейман и е новият адмирал на флотата.

Назира се засмя.

– Лесна работа.

Тя запърха от групичка на групичка гости със свенлива усмивка и добра дума за всекиго. Раду напоследък стоеше встрани от центъра на вниманието по празненствата, за раз-

лика от преди, когато самият той бе техен център. В компанията на Назира обаче хората наоколо бяха по-склонни да поспрат и да разменят с него няколко думи. Той се огледа над тълпата в търсене на Сюлейман. Назира силно го оципа по ръката.

– Търпение – прошепна тя.

След още няколко спирания, за да си побъбри Назира с чичото на най-добрия приятел на покойния си баща, с братовчедата на покойната съпруга на Кумал и с още няколко души, към които прояви топлота и уважение, независимо от положението им на социалната стълбица на империята, двамата се сблъскаха със Сюлейман. По някакъв начин Назира бе успяла да подреди нещата така, че Раду събори мъжа на земята.

– О! – изписка тя и покри устата си с ръце. – Толкова съжалявам!

Раду подаде на Сюлейман ръка и му помогна да стане. Не се бяха срещали досега, но погледът на Сюлейман се задържа върху златната игла с форма на лодка върху плаща на Раду.

– Моля за извинение – каза Раду.

– Разбира се – Сюлейман се поклони. – Аз съм Сюлейман Балтоглу.

Раду отвърна на поклона.

– Раду.

– Раду...? – Сюлейман замълча подканващо.

– Просто Раду – усмивката на Раду бе напрегната. Лада го бе оставила под покрива на рода Дракула. Но Раду бе отхвърлил бащиното си име. Никога нямаше да си го върне. – Това е съпругата ми, Назира.

Сюлейман пое ръката ѝ в своята и се поклони още по-дълбоко.

– Явно в Одрин правят съпругите още по-хубави, отколкото в Бурса.

Назира грейна.

– Това е, защото вятърът духа твърде силно в пристанищните градове. Клетите жени там изразходват цялата си енергия само за да се задържат на крака. Няма време да се разкрасяват.

Сюлейман се засмя – силен взрив на смях, който привлече вниманието на околните. Но това внимание бе фокусирано върху него и Назира, а не върху него и Раду.

– Кажете, с какво се занимавате в Бурса? – попита тя.

– Адмирал съм.

– Кораби! О, обожавам кораби и лодки. Вижте там! – Назира посочи към строените до брега изящни лодки. Имаха най-различни форми. Носът на една имаше формата на жаба, а в краищата на веслата бяха резбовани ципести крака. Друга приличаше на военна галера, с миниатюрни декоративни весла, щръкнали от двете ѝ страни.

– Раду се притеснява, че ако излезе с лодка в реката, няма да можем да се върнем на брега. Но аз съм сигурна, че ако с нас има адмирал... – Назира погледна Сюлейман през гъстите си мигли.

– На ваше разположение съм – Сюлейман ги последва до пристана и помогна на Назира да се качи на борда на лодка във формата на чапла. Изящната глава с тънка шия на носа им сочеше пътя, а от двата борда се разтваряха копринени криле. Опашката бе балдахин, издигнат върху палубата, за да предпазва пасажерите от слънцето, макар в момента да не беше толкова топло, че да се налага употребата му.

– Това е прекрасно! – въздъхна щастливо Назира и се подпря на борда, за да прокара ръка по повърхността на водата. Раду не беше особено доволен – той мразеше лодките, но въпреки това размени тайна усмивка с Назира. Тя бе свършила неговата работа вместо него.

Сюлейман хвана веслата. Раду седна нервно на кърмата.

– Сега ще забърборя много енергично и доста ще размахвам ръце – каза Назира, когато се отделиха от брега и се отдалечиха от любопитните уши. – Всъщност ще говоря през

цялото време и вие двамата няма да успеете изобщо да вземете думата.

Тя продължи едностранния си разговор беззвучно. Главата ѝ кимаше, тя се смееше, а ръцете ѝ подчертаваха края на въображаеми изречения. Ако някой ги видеше, щеше да реши, че тя забавлява Сюлейман, докато Раду се старее да овладее чувствителния си стомах.

– След колко време ще можете да построите новите галери? – попита тихо Раду, стиснал с две ръце бордовете на лодката.

Сюлейман сви рамене, като че ли разкършваше мускули, преди да започне да гребе.

– Можем да строим кораби толкова бързо, колкото той дава пари за тях.

– Никой не бива да знае точно колко кораба имаме.

– Ще построим няколко кораба в Бурса за пред хората – за да дам вид, че се занимавам с нещо. Останалите ще бъдат построени тайно, в частна корабостроителница край Дарданелите. Но ми трябва хора. Можем да построим всички кораби на света, но без обучени моряци, от тях ще имаме толкова полза, колкото от тази лодка тук.

– Как можем да обучим хора тайно?

Някой щеше да забележи, ако започнеха да свикват хора на задължителна служба във флота. Няколко нови кораба можеха да минат за глупава прищявка на един неопитен султан. Цяла флотилия обаче, с екипажи, беше съвсем друго нещо.

– Дайте ми пари да наема гръцки моряци и ще му дам най-добрия флот на света – каза Сюлейман.

– Ще бъде направено – Раду се надвеси над борда и едва се удържа да не повърне.

Сюлейман се засмя на поредната пантомима на Назира.

– Каквото и да правиш, гледай да не я изпуснеш. Истинско съкровище е.

Този път смехът на Назира бе искрен.

– Такава съм.

На Раду не му се наложи да имитира облекчение, когато обиколката им около острова завърши и Сюлейман върна лодката до пристана. Той се изкачи на него с препъване, успокоен от усещането за твърдите дървени дъски под краката си.

– Съпругът ти има слаб стомах – каза Сюлейман, докато помагаше на Назира да излезе от лодката.

– Да. Добре, че е толкова хубав. – Назира потупа Раду по бузата и после помаха кокетно на Сюлейман. – Флотът ни е в най-способните ръце!

Сюлейман се засмя кисело.

– Малките ми лодки-птици ще се превърнат в ужаса на моретата! – той се поклони театрално и се отдалечи.

– Благодаря ти – каза Раду и остави Назира да го поведе обратно към тълпата и после към един усамотен ъгъл. Седнаха на пейката там и опряха гърбове на стената на банята. – Беше невероятно.

– Аз съм невероятна. А сега ми кажи какво всъщност става.

– Аз... Ние... Всичко е много тайно.

Назира нетърпеливо извъртя очи.

– Помагам на Мехмед с плановете му да превземе Константинопол. Налага се да действаме тайно, за да не може Халил паша... – Раду млъкна и изкриви лице в гримаса. Новата титла на Халил горчеше на езика му. *Защо* беше настоял да повишат Халил от паша във везир? – За да не може да разкрие плановете ни и да им попречи. Знаем, че все още е в сговор с император Константин. Нарочно излязох от приближения кръг около Мехмед. Трябва да изглеждам в немилоост. Така ще мога да организирам неща, за които не бива да се знае, че са важни за Мехмед като например флота. Всичко, което правим пред хората, е с цел да се отклони вниманието от истинските му цели. Дори това празненство е фарс, чиято цел е да покаже, че Мехмед е лекомислен и се интересу-

ва единствено от Одрин. Защо ще влага толкова пари в един дворец, ако възнамерява да премести столицата си?

– Но ако правиш всичко тайно, не можеш ли да си останеш сред съветниците му?

– Действията ми биха привлекли прекалено много внимание, ако съм непрекъснато около Мехмед.

– Не и ако всички знаят, че си просто негов приятел. Султаните могат да имат приятели, които не са непременно важни личности, а са просто техни близки. – Назира сведе поглед с измъчено, но решително изражение. – Никога ли не си се питал дали, може би... Мехмед не разбира повече, отколкото ти мислиш? И че тази раздяла е по-скоро проява на милост, отколкото стратегия?

Раду се изправи толкова бързо, че почти падна.

– Не.

– Той не е глупак. Аз успях да разбера какво чувстваш за една вечер, значи и той сигурно го е разбрал след всички години, които сте прекарвали заедно.

Раду вдигна ръка. Искаше му се да може да накара Назира да преглътне думите си, да направи така, все едно никога не са излизали от устата ѝ. Ако Мехмед знаеше за чувствата му, то... Мисълта беше прекалено тежка. Имаше твърде много въпроси, чиито отговори Раду не искаше да знае.

– Може би сестра ти постъпи разумно, когато си тръгна. Осъзнала е, че един султан никога няма да ѝ даде онова, от което се нуждае.

Планът на Мехмед беше логичен. Това бе единственият начин. Затова го бе избрал Мехмед.

– Оставам тук, защото тук е животът ми – каза Раду. – Лада си тръгна, защото искаше трона и го получи.

Той понякога се питаше какво ли щеше да стане, ако не беше подтикнал Лада да си тръгне миналата година. Защото именно той бе избрал да постъпи така. Той бе избрал да каже точно това, което тя трябваше да чуе, за да реши да напусне Мехмед – и него. Това бе мрачен, отчаян ход. Ход, за

който Раду бе смятал, че ще го сближи още повече с Мехмед. Той преглътна напирания горчив смях.

Беше отблъснал Лада и тя бе поела към Влашко и към славата. Към всичко, което някога бе искала, без дори да погледне мъжа, когото вероятно обичаше. Или жалкия си брат. При целия си ум, Раду не бе успял да осигури и на себе си щастливия завършек, към който бе насочил сестра си с измама.

Ако Лада бе останала, дали пак щяха да измислят този план с насилствената раздяла? Или Лада щеше да измисли друг начин да свалят Халил от власт? Начин, който щеше да позволи на Раду да запази приятелството си с Мехмед? Начин, който нямаше да кара Раду всяка нощ да се пита кога бъдещето му ще стане това, за което се е надявал? Да се пита на какво изобщо се надява?

Надеждата бе стрела, която пронизваше сърцето му отново и отново.

Дори и при наличието на плана им, Мехмед би могъл да организира нещата така, както бе предложила Назира. Би могъл да си намери оправдание да се среща с Раду лице в лице вместо да общуват само чрез тайни, скрити послания. Много неща би могъл да направи Мехмед, но не ги беше направил и може би никога нямаше да ги направи. Ако Раду продължеше да мисли за всичко това, без съмнение щеше да полудее.

Той избегна погледа на Назира.

– Всичко е наред. Нищо не се е променило и няма да се промени. Щом превземем Константинопол, аз отново ще бъда до него. Като приятел – гласът на Раду му изневери на последната дума.

– Това достатъчно ли ще е? – попита тя.

– Налага се – Раду се опита да се усмихне, но беше безполезно да се преструва пред Назира. Той се наведе и целуна съпругата си по челото. – Предай поздравите ми на Фатима. Имам работа.

Назира се изправи и го стисна за лакътя.

– Не и без мен. Трябва ти съюзник.

Раду въздъхна. Вярно беше. Толкова бе самотен, толкова изгубен. Но не можеше да иска това от нея. Не го и беше направил. Тя просто се беше появила и му беше съобщила как ще се развият нещата. Такъв беше подходът ѝ, предположи Раду. И той бе благодарен за това.

– Благодаря ти.

Двамата се отправиха заедно към празненството. Сега то изглеждаше по-малко като ад и повече като игра. Назира нарочно поздравяваше точно онези, които едва ли биха говорили с Раду сега, след като бе изгубил благоразположението на султана. Правеше го, за да ги дразни и Раду я обожаваше за това. Беше весело да гледаш как всички тези хора, които някога се бяха съревновавали за вниманието му, а после бяха забравили, че съществува, се гърчат в опитите си да се държат любезно. Раду откри, че се забавлява. Освен това имаше добри новини за Мехмед, което значеше, че има извинение да се промъкне в покоите му и да остави съобщение.

Той се завъртя, смеейки се, и се изправи лице в лице с два призрака от миналото.

Арон и Андрей Дан. Съперниците от детството му. В главата му нахлуха спомени за юмруци в гората, спрени единствено от свирепостта на Лада. На Раду не му бяха стигнали силите да им се опълчи сам. Но по-късно бе открил друг начин да се справи с тях. Последния път, когато ги бе видял, двамата бяха подложени на публично бичуване за кражба. Той бе инсценирал кражбата, за да им отмъсти за жестокостта.

Времето ги бе изтеглило нагоре, беше наляло в телата им нови форми. Арон бе слаб и болнав на вид. Мустаците и брадата му бяха редки и проскубани. Андрей, широкоплещест и здрав, изглеждаше по-добре, макар в изражението му да имаше нещо предпазливо, което Раду не помнеше да бе виждал преди инсценировката си. Той усети мигновен пристъп

на вина от това, че действията му бяха изписали такова изражение на нечие лице. Арон се усмихна и Раду видя още нещо, което не бе виждал в детството им – доброта.

Изглежда, времето се бе отнесло по-грубо с него, отколкото с враговете му от рода Дан. Или това, или чалмата и османските дрехи го бяха променили напълно. В усмивките им – на Андрей предпазлива, на Арон мила – отсъстваше дори намек, че са го познали.

Назира весело се представи. Раду устоя на подтика да стане пред нея, за да я защити от тях с тялото си. Те без съмнение вече не бяха грубияните, които той помнеше.

– Откъде сте? – попита Назира.

– От Влашко – отвърна Андрей. – Тук сме с баща си, княза. Ушите на Раду се изпълниха с шум, сякаш духаше вятър. Назира светна.

– О, какво съвпадение! Съпругът ми е...

Раду я подръпна за ръката.

– Извинете ни, трябва да тръгваме.

Той се отдалечи толкова бързо, че на Назира се наложи да подтичва, за да го настигне. Щом свърна зад най-близкия ъгъл, Раду се подпря на стената, завладян от емоции. Баща им. Дан. Князът на Влашко. Което значеше, че Лада не е на трона.

И щом бяха дошли да поднесат почитанията си тук, значи Мехмед *знаеше*, че Лада не е на трона.

Какво друго знаеше Мехмед? Какви други тайни пазеше от Раду?

За разлика от всеки път досега обаче, най-големият въпрос не беше свързан с Мехмед. През всички месеци, изминали от раздялата им, Раду нито веднъж не бе писал на Лада, защото и тя не му бе писала. И защото я мразеше за това, че бе получила каквото иска и бе оставила него с празни ръце, както винаги.

Но изглежда бе сбъркал.

Къде беше Лада?

2

Февруари 1453 г.

САМО СЛЕД ТРИ ПРЪСТА, ПРЕМАЗАНИ ДО НЕУЗНАВАЕМОСТ, кандидат-убиецът изкрещя името на врага на Лада.

– Аха – Николае вдигна вежди, някога сключени, но сега разделени от зловещ белег, който не бе избледнял с времето. Той се извърна, когато Богдан преряза гърлото на младежа. Топлината на живота, напускаща тялото, вдигна лека пара в ледения зимен въздух. – Е, това е разочароващо.

– Че комендантът на Брашов ни е предал ли? – попита Богдан.

– Не, че качеството на убийците е паднало толкова ниско.

Лада знаеше, че Николае се опитва да направи ситуацията малко по-приемлива с шегички – той никога не бе харесвал екзекуциите, – но думите му я жегнаха дълбоко. Предателството на коменданта на Брашов без съмнение бе тежък удар. Той ѝ бе обещал помощ, а това ѝ бе вдъхнало надежда за пръв път от месеци.

Сега тази надежда бе угаснала. Брашов бе последният трансилвански град, в който бе опитала да намери съюзници. Никой от влашките болярски родове дори не си бе

направил труда да отговори на писмата ѝ. Трансилвания, с укрепените си планински твърдини, притисната между Влашко и Унгария, бе населена с много власи. Но сега Лада видя, че управляващата класа саксонци и унгарци се отнасят със сънародниците ѝ като с боклук.

Онова, от което болеше дори повече, отколкото от изгубения последен шанс да намери съюзници, бе, че враговете ѝ бяха сметнали, че тя не заслужава нещо по-добро от *това* – недохранен, зле обучен убиец, едва излязъл от юношеска възраст.

Това показваше колко страх внушава и колко уважение предизвиква.

Богдан ритна тялото през ръба на долчинката, до която бяха устроили лагера си. Точно както в детството им, не се налагаше някой да му казва да разчисти след бъркотиите ѝ. Сега избърса кръвта от пръстите си и после пхна ръце в ръкавиците, които не му бяха по мярка. На главата си носеше ниско спусната безформена шапка, която скриваше ушите, щръкнали като дръжки на кана.

Беше станал едър и силен. Биеше се без финес, но с брутална ефективност. Лада го бе виждала в действие и бе прехапала език, за да спре напирашите да излязат думи на възхищение. Освен това бе придирчив към чистотата – нещо, на което в Османската империя се отдаваше голямо внимание, но не всички от хората ѝ го бяха запазили като навик. Богдан винаги миришеше на чисто като боровете, сред които се бяха скрили. Всичко в него напомняше на Лада за дома.

Останалите от хората ѝ бяха наклекали около огньовете, разпръснати на групички между дебелия дървета. И те бяха смачкани като шапката на Богдан, от някога безупречните им еничарски униформи не бе останала и следа. Бяха останали трийсетима – дванайсет бяха загинали при неочакван сблъсък с войници на княз Дан при опита си да минат Дунав, за да влязат във Влашко, и още осем бяха умрели през следващите няколко месеца, които бяха прекарвали в крие-

не, бягство от този и онзи и отчаяно търсене на съюзници.

– Как мислиш, Брашов с княз Дан ли е, или с унгарците? – попита Николае.

– Има ли значение? – сопна се Лада. Всички бяха срещу нея. Усмиваха ѝ се и обещаваха помощ. После пращаха убийци в нощта.

Тя се бе справяла с много по-изкусни убийци, когато пазеше Мехмед. Това обаче не ѝ носеше особена утеха, а по-лошото бе, че въпросната утеха бе свързана със спомените ѝ за Мехмед. Сякаш всичко, с което би могла да се гордее, бе постигнала, докато живееше с него. Нима бе станала толкова незначителна, оставяйки предишното си аз в миналото?

Лада сведе глава и потърка постоянно схванатия си врат. Откакто се бе провалила в опита си да вземе влашкия трон, тя нито бе писала, нито бе получавала известия от Мехмед или Раду. Беше прекалено унижително да им признае неуспеха си, още повече, че си представяше какво биха казали. Мехмед щеше да ѝ предложи да се върне. Раду щеше да я успокои, макар тя да се съмняваше, че би я посрещнал с отворени обятия.

Лада също така се питаше колко ли се бяха сближили двамата в нейно отсъствие. Но това нямаше значение. Тя бе избрала да си тръгне, да демонстрира силата си. Никога нямаше да се върне, показвайки слабост. Беше си мислила, че с толкова хора под свое командване, с освобождаването си от Мехмед и с всичкият натрупан през годините опит, тронът само я чака да седне на него. Беше си мислила, че това ще ѝ бъде достатъчно.

Сега знаеше, че каквото и да направи, никога няма да е достатъчно. Освен ако не ѝ пораснеше penis, което изглеждаше малко вероятно. А и не бе особено желателно. Макар че определено улесняваше облекчаването в гората. Изпразването на мехура посред нощ бе вледеняващо, неудобно занимание.

Тогава какво ѝ оставаше? Нямаше съюзници. Нямаше

трон. Нямахме Мехмед и Раду. Имаше само тези корави мъже с остри ножове и още по-остри мечти, но нямаше никакъв начин да извлече полза от тях.

Петру се облегна на едно оголено от студа дърво наблизко. През изминалата година бе наедрял и бе станал по-мълчалив. И последните следи от момчето, което беше, когато се присъедини към отряда на Лада, бяха изчезнали. Едното му ухо бе обезобразено и той носеше косата си по-дълга, за да го крие. Освен това бе спрял да се бръсне. Повечето от хората ù не се бръсниха. Лицата им вече не бяха голи, както налагаше положението им на еничари. Сега бяха свободни. Но се движеха без посока, което все повече тревожеше Лада. Когато трийсет мъже, обучени да се бият и да убиват, нямаха с какво да се бият и кого да убиват, какво би могло да ги задържи при нея?

Тя извади една съчка от огъня. Дървото гореше, изгаряше очите ù със светлината, която излъчваше. Тя по-скоро усети, отколкото видя как вниманието на всички се насочва към нея. Вместо да ù натежи, това внимание я накара да се чувства по-голяма. Мъжете имаха нужда да вършат нещо.

А Лада имаше нужда да види как нещо гори.

– Добре – каза тя и запрати горящата съчка надалеч. – Мисля, че трябва да изпратим поздрав на Трансилвания.

По-лесно е да рушиш, отколкото да създаваш, обичаше да казва дойката ù, когато Лада късаше цветовете от овощните дървета, но празните ниви водят до празни коремни.

Като дете Лада така и не успя да разбере какво имаше предвид дойката. Сега обаче ù се стори, че разбира. Поне онази част за рушенето и съзиданието. Цялото време, което бе прекарала в писане на писма и в посещения на незначителни благородници в опит да събере съюзници, бе пропиляно. Цялата изминала година бе една безкрайна борба.

Борба да си уреди срещи с благородниците, борба да ги накара да я видят като нещо повече от момиче, което си играе на войник, борба да открие правилния начин да използва една система, която ѝ бе непозната.

Сега бяха по-близо до Сибиу, отколкото до Брашов. За да спести време, Лада реши да се отбият първо там. Отне им по-малко време да съберат няколко овце и да ги удавят в полузамръзналото езеро, отколкото на коменданта да прати слуга, който ѝ съобщи, че той няма да я приеме. Овчарите румънци, които без съмнения щяха да накажат със смърт за това, че не бяха успели да опазят овцете, без много шум се присъединиха към отряда ѝ.

След като свършиха тази работа, Лада и хората ѝ минаха през спящите покрайнини на Сибиу без да наранят никого и без да разрушат нищо. Пред тях се издигаха стените на вътрешното укрепление, отвъд които живееха единствено немски и унгарски трансилвански благородници – не и румънци. Тя си представи, че спят дълбоко и сънуват спокойни, защитени от потта по румънските чела.

Тя не разполагаше нито с достатъчно хора, нито с достатъчно време да атакува вътрешния град в Сибиу. А и не беше дошла да завладява. Беше дошла да руши. С всеки залп от стрели с горящи върхове, полетял над стената към плетеницата от покриви отвъд, усмивката на Лада ставаше все по-ярка и по-зловеща.

Няколко дни по-късно отрядът ѝ чакаше пред стените на Брашов слънцето да залезе. Градът бе разположен в долина, обградена от зеленина. На равни разстояния по вътрешните крепостни стени се издигаха кули, всяка от които се поддържаше от различна гилдия. Ако възнамеряваше да обсади града, нямаше да ѝ е лесно.

Но както и в Сибиу, те нямаха намерение да завземат гра-

да. Искаха просто да го накажат.

Когато се спусна здрач, Николае се върна от разузнавателната си обиколка.

– Страхът се разпространява по-бързо от огъня. Навсякъде се носят слухове. Че си превзела Сибиу, че водиш десетхилядна османска войска и че си слугиня на дявола.

– Защо все трябва да съм слугиня на някой мъж? – попита Лада. – По-скоро би трябвало да съм партньор на дявола, не слугиня.

Богдан се намръщи и се прекръсти. Той все още пазеше в себе си някаква изкривена разновидност на религията, с която бяха отраснали. Майка му, дойката на Лада и Раду, бе използвала християнството избирателно, според онова, което ѝ трябваше в момента. Най-често им разказваше истории за непослушни деца, изядени от мечки. Лада и Раду бяха ходили и на църква с Богдан и майка му, но спомените на Лада от тези безкрайни часове в задушливата църква бяха станали съвсем смътни.

Богдан, изглежда, бе успял да запази религията си през всички години, прекарани при османците. Всички еничари сменяха вярата си. Нямаха избор. Останалите от хората ѝ бяха свалили мюсюлманството от себе си заедно с униформите, но не го бяха заменили с нищо друго. В каквото и да бяха вярвали като деца, тази вяра бе изкоренена през дългите войнишки години.

Лада се запита какво ли бе струвало на Богдан да запази християнската си вяра в толкова нехристиянска обстановка. Но пък от друга страна, той бе еднакво упорит и с нещата, в които вярваше, и с тези, които ненавиждаше. Тя бе благодарна за последното, защото верността му към нея бе пуснала дълбоки корени сред зелените гори и сиви скали на детството им във Влашко. Преди османците да ѝ го отнемат.

Тя импулсивно протегна ръка и го подръпна за ухото, както бе правила в детството им. На едрото му лице разцъфна неочаквана усмивка и изведнъж тя се върна във време-

то, когато играеха заедно, тормозеха Раду, крадяха храна от кухнята и скрепяваха връзката си с кръв по мръсните длани. Богдан бе нейното детство. Богдан бе влашката земя. Сега се бе върнал при нея. Другото тя сама щеше да си вземе.

– Ако работиш за дявола, би ли ми казала да ни плати? Кесиите ни са празни – Матей вдигна една смачкана кожена кесия, за да подкрепи думите си. Лада се стресна, извърна се от Богдан и топлината на гърдите му. Матей бе един от първите еничари в отряда ѝ, един от най-старите и доверените ѝ хора. Те я бяха последвали в Амасия, когато тя нямаше какво да им предложи. И сега я следваха, с все същия резултат.

Матей бе по-възрастен дори от Шефан и имаше години безценен опит. Малко еничари оцеляваха до неговата възраст. Когато ги бяха изненадали на границата, Матей бе поел стрела в ребрата, за да предпази Лада. Беше слаб, косата му сивееше и непрекъснато изглеждаше гладен. Откакто бродеха из планините на Трансилвания, гладният му вид се беше изострил. Лада ценеше този гладен вид. Той караше хората ѝ да я следват. Но същият този глад щеше да ги накара да я напуснат, ако скоро не измислеше нещо. Налагаше се да задържи Матей на своя страна. Беше ѝ нужен ятаганът му, но не по-малко се нуждаеше и от уважението му, макар то да бе невидимо. Богдан щеше да остане с нея каквото и да се случеше. Другите бе решена да задържи при себе си.

Лада гледаше втренчено стените на града, ширнал се под тях, наблюдаваше как тук-там се появяват светлилки като миниатюрни факли.

– Когато си свършиш работата, Матей, вземи всичко, което пожелаеш.

Брашов бе затворил портите си и не пускаше вътре никого след мръкнало. Матей и Петру поведоха два отряда от петима души, с които се прехвърлиха през стените под прикритието на нощта. Лада почака да стигнат там, закъдето се бяха запътили, и подпали ствола на едно изсъхнало дърво. Дървесината гладно пое пламъците и ги дръпна нагоре тол-

кова бързо, че хората ѝ се разбягаха от топлината.

Основите на две от кулите в далечния край на градската стена бяха обхванати от подобни ярки пламъци. Лада видя как изпадналите в паника стражи на най-близката до нея кула се затичаха към ръба и надникнаха надолу.

– Румънци ли сте? – извика тя на родния си език.

Един от тях изстреля стрела към тях. Лада се изви и стрелата закачи ризницата ѝ. Богдан отвърна с друга стрела. Стражът падна през ръба на кулата.

– Ранена ли си? – попита Богдан и затърси отчаяно за следи от рана... около гърдите ѝ.

– Богдане! – тя го плесна през ръцете. – Ако бях ранена, със сигурност нямаше да ти покажа раната!

– Значи ти трябва жена? – попита той и се огледа, сякаш от нищото с магия щеше да се появи прислужница.

– Добре съм!

Друг страж развя парче плат над ръба на кулата.

– Да, румънци сме! – извика той с треперещ глас.

Лада помисли.

– Пуснете ни да влезем и ще ви оставим да избягате. Или можете да се присъедините към нас.

Тя започна да брои ударите на сърцето си. Стигна до десет, когато вратата в основата на кулата се отвори и отвътре излязоха в редица седмина мъже. Трима безшумно се скриха в гората. Четирима останаха. Тя мина покрай тях и се изкачи до върха на кулата. Площадката бе кръгла и имаше дебел железен парапет, над който Лада се надвеси, за да огледа града.

Паниката се разпространяваше като зараза между вътрешните стени. Хората бяха изпълнили улиците, пищяха жени, мъже раздаваха заповеди. Цареше хаос.

Беше идеално.

Три дни по-късно последните останки от пушек все още изписваха гнева на Лада по небето над сломения град. Тя и хората ѝ бяха пренощували безсрамно близо до руините, опиянени от пушека и отмъщението, сигурни, че всеки жи-

тел на града е останал без сили от усилията да спаси онова, което все още можеше да се спаси. Освен това бяха опиянени и от товара на една каруца с вино, която Матей някак беше успял да докара.

Там ги откри и Шефан, който се промъкна безшумно в лагера. И той бе с Лада от самото начало. Най-много го биваше в събирането на информация – имаше обикновено, с нищо незабележимо лице, което го превръщаше в полузабравен спомен от пръв поглед, дори все още да говореше с човека пред себе си. Един ден, помисли си Лада, светът щеше да научи, че тя заслужава убиец като него.

– Какви са новините от Търговище? – попита тя. Гърлото ѝ все още бе раздразнено от вдишването на толкова много дим, но дрезгавият ѝ глас не можеше да скрие вълнението. – Уби ли княза?

– Той не беше там.

Лада се намръщи. Надеждата, че ще може да обяви смъртта на съперника си пред хората си, угасна. Тази смърт не означаваше, че тронът е неин – князът имаше двама наследници на нейната възраст, а и тя все още се нуждаеше от подкрепата на проклетите боляри, за да заяви претенции за трона, но щеше да ѝ донесе удовлетворение.

– Тогава защо се връщаш?

– Защото той е в Одрин. По покана на Мехмед.

Макар Лада да мислеше, че подобна новина ще накара пламъците на гневния огън, който гореше в нея, да се нажежат до бяло, всъщност я изпълни единствено студена, горчива пепел. Гордостта не ѝ бе позволила да помоли Мехмед за помощ. Въпреки това през цялото време от раздялата им насам тя го бе пазила в сърцето си, бе знаела, че някъде там далеч Мехмед и Раду все още вярват в нея.

А сега дори това ѝ бе отнето.

3

Януари

МЕХМЕД НЕ БЕ ОСТАВИЛ ПОСЛАНИЕ в саксията с растение, която им служеше за тайник. Раду винаги минаваше по тайния коридор – същия, по който бе дошла Лада в нощта на предателството на Илиас и Лазар. И всеки път Раду си представяше, че *този* път Мехмед ще го чака в стаята, където двамата с Лада бяха спасили живота му. Но Мехмед никога не беше там. Раду живееше за няколкото мига, които прекарваше в компанията на Мехмед, четейки посланията му. Очите му поглъщаха агресивния почерк, застояваха се по малкото елегантни извивки по думите. Никой от двамата не подписваше посланията си и не ги адресираше. Но на Раду му се искаше да види името си изписано от Мехмед поне веднъж.

Днес обаче пръстта в саксията бе лишена от съдържание, също като живота на Раду. Мехмед трябваше да знае, че Раду знае за княз Дан. Официално, Раду не бе поканен на онава празненство – срещата му със Сюлейман бе резултат на отчаян план, измислен в последния момент, но Мехмед го бе видял. Затова, вместо да остави собственото си послание за

флота и да се измъкне незабележимо, за да чака Мехмед да реши да разгледа въпроса за съдбата на Лада, Раду седна до саксията. Надяваше се, че...

Е, вече не знаеше на какво да се надява. Просто седеше и чакаше.

Когато слънцето залезе, Раду се опита да не си спомня ужасите, случили се в тази стая, но мислите за Лада бяха така натрапчиви, че той не можа да прогони спомените. Беше толкова сигурен, че тя ще седне на трона на Влашко, че дори не му бе хрумвало, че може да не успее. Сестра му винаги успяваше. Жива ли беше изобщо? Раду не можеше да си представи, че Мехмед не би му казал, ако е умряла.

Но пък Мехмед не беше казал на Лада за смъртта на баща им и брат им. Кой знае дали сега не постъпваше по същия начин с Раду. А ако постъпваше по същия начин, какво значеше това? Че се опитва да го предпази? Или че иска Раду да остане съсредоточен върху целите им за Константинопол и се опасява, че подобна новина ще го разсее? Или че Мехмед дотолкова не го е грижа, че Лада е мъртва, че дори не е намерил време да съобщи за смъртта ѝ на Раду?

Не. Раду не можеше да повярва, че последното е възможно.

Неспособен да се концентрира върху някоя успокоителна мисъл, Раду потърси помощ в единственото нещо в живота си, което му носеше покой. Той започна да се моли и се изгуби сред думите и движенията. Каквото и да се беше случило, да се случваше или да се случеше в бъдеще, той имаше Аллах. Имаше молитвите.

Когато свърши, върху измъченото му съзнание се бе спуснал воал от покой. Раду се уви плътно в този воал и пристъпи в чакалнята на просторните покои на Мехмед. Не можеше да направи нищо, за да промени миналото. Можеше единствено да се постарее да направи онова, което смяташе за правилно, за бъдещето. А за го направи, се нуждаеше от още информация.

Всички стаи тънеха в мрак. Раду намери един стол в ъгъла на спалнята. Избягваше да поглежда към леглото, за да не загуби и последните остатъци от самообладанието си.

По някое време едно момиче на възрастта на Раду влезе в спалнята и запали лампите, после безшумно излезе. Раду седеше толкова неподвижно, че момичето не го забеляза.

Мехмед също не го забеляза, когато най-сетне влезе в спалнята си. По петите му вървеше същото момиче. Раду се уплаши да не види нещо, което не желае да вижда, но момичето бе облечено в простите дрехи на слугиня, а не в копринените одежди на наложница или съпруга. Мехмед разпери ръце и момичето внимателно съблече разкошните му одежди една по една. Раду знаеше, че трябва да отвърне поглед.

Не го направи.

Когато Мехмед остана по бельо, слугинята остави дрехите му настрана и му облече нощна риза, изписана със стихове от Корана. След това с поклон излезе от стаята. Щом вратата се затвори зад гърба ѝ, султанът се стопи. Целият мрак и страх, който се бе загнездил в сърцето на Раду, изчезна заедно с него. Сега пред него стоеше Мехмед. *Неговият* Мехмед, а не непознатият, който седеше на престола.

Мехмед разтри врата си и въздъхна. После седна на ръба на леглото и разви пищната си чалма. Косата му бе по-дълга отвсякога. Къдреше се върху раменете му, черна в оскъдната светлина, макар Раду да знаеше, че под слънчевите лъчи ще грейне в лешникови нюанси. Не знаеше какво би било чувството да докосне тази коса, но отчаяно му се искаше да го направи.

– Сестра ми мъртва ли е? – попита Раду.

Мехмед се вцепени. Едната му ръка посегна към хълбока, където обикновено висеше кинжалът му. После той се отпусна, раменете му се превиха.

– Не бива да идваш тук – каза той, без да се обръща.

– А ти не бива да се срещаш с влашкия княз Дан, без да ми кажеш какво се е случило.

Мехмед въздъхна и отново разтри врата си.

– Не е мъртва.

Очите на Раду се напълниха с неочаквани сълзи и той изпусна рязка въздишка на облекчение – облекчение, че Лада не е мъртва и че спонтанната му реакция не е била разочарование. Значи, все още не беше станал такъв злодей, да съжалява, че сестра му е още жива. Съжаляваше единствено за мястото, което тя заемаше в сърцето на Мехмед.

– Какво стана? Мислех, че си ѝ дал трона.

– Да. Но, изглежда, Влашкото княжество не е съгласно с мен.

– И въпреки всичко подкрепяш съперника ѝ?

Мехмед безпомощно вдигна ръце. Все още стоеше с гръб към Раду. Раду копнееше да види лицето му, изражението. Но не можеше да стопи разстоянието помежду им. След всички тези години той не смееше да се приближи твърде много до Мехмед.

– Какво можеш да направиш? Знаеш, че искам всички граници да са подсигурени. Не мога да водя война на два фронта. Ако ще превземем Константинопол, трябва да сме сигурни, че навсякъде другаде цари мир. Унгария е заплаха – Хунияди ме напада при всяка възможност. Не мога да си позволя да изгубя още земи в Европа и не мога да рискувам да започна война там, без да си навлека нов кръстоносен поход. Княз Дан прие всичките ми условия.

Звучеше логично. Обяснението бе безупречно. И все пак... Мехмед все още избягваше да го погледне.

– Това ли е всичко? Или държиш Лада настрана от трона с надеждата, че ще се върне тук след провала си? – целият гняв и самота, насъбрани в миналото, се качиха в гърлото на Раду и обагриха думите му в цвета на обвинението.

Мехмед се засмя, по-мрачно от нощта, която натежаваше над балкона.

– Да я виждаш тук? Да си получил известие от нея, дори веднъж? Ако ме бе помолила за помощ, Раду, щях да ѝ я из-

пратя. Бих тръгнал на война само при една дума от нейната уста. Но *тя* ни *напусна*. Отхвърли ни. Проклет да съм, ако пръв ù протегна ръка без покана.

И отново обяснението звучеше логично. Въпреки това нищо от онова, което Мехмед каза, не бе информация, която трябва да се пази в тайна.

– Откога знаеш, че Лада не е на трона?

Мехмед изсумтя, пренебрегвайки въпроса с неясен гърлен звук.

– Има ли значение?

– За мен има. Тя ми е сестра. Защо би запазил в тайна онова, което знаеш за нея?

Най-сетне, *най-сетне* Мехмед се обърна към него. Оскъдната светлина на лампата очерта лицето му релефно, позлатявайки носа и скулите, разкривайки устните за миг, преди Мехмед да ги свие.

– Може би се страхувах.

– От какво?

– От това да разбереш, че среща трудности, за да не ù се притечеш на помощ.

Раду се изсмя шокирано.

– Какво според теб бих могъл да направя, за да ù помогна?

Мехмед наклони глава настрани – половината му лице остана в сянка, другата половина се освети.

– Сериозно ли питаш?

Раду сведе поглед към пода, обзет от неловкост. Той копееше за отговор и се боеше от него. Ами, ако Мехмед не можеше да измисли причини, които да не прозвучат като кухи думи?

– Винаги съм бил по-добър от нея с лък и стрела – каза Раду с предпазлива усмивка.

– На Лада не ù трябва добре прицелен лък. Трябва ù добре прицелена усмивка. Добре прицелени думи. Добре прицелени обноски.

Раду най-сетне се престаши да вдигне поглед.

– Вярно е, че нейната точност в това отношение е *далеч* от съвършена.

– А твоята е безпогрешна. Не подценявай онова, на което си способен само защото не е сред нещата, в които Лада е добра. Вие двамата сте идеално балансирана двойка – Мехмед се втрени в пространството помежду им, очите му се отдалечиха от Раду. – Или поне бяхте.

В този момент Раду разбра, че Мехмед не вижда него, а липсата на сестра му.

– Не пази тайни от мен – каза той.

Мехмед прикова очи в него.

– Какво?

– Когато пазиш нещо в тайна, то придобива повече мощ, повече тежест. Реших, че се е случило най-лошото в момента, в който открих, че си премълчал случилото се. Бях готов да рискувам да разкрия, че все още сме приятели, като дойдох тук, за да се видя с теб. Оттук нататък говори с мен открито. – Раду замълча, осъзнал, че говори на Мехмед като на приятел, а не като на султан. В миналото той не би обърнал внимание. Но сега, сега между тях имаше дистанция. Раду се запита дали тази престорена дистанция не се бе превърнала в нещо повече. Изплашен от тази нова, неочаквана мисъл, той добави нежно: – Моля те.

– А ти за всичко ли си открит с мен? – в гласа на Мехмед звънна игрива, насмешлива нотка, която ужаси Раду по съвсем друг начин. *Нима Мехмед питаше онова, което Раду си мислеше, че пита?*

– Аз... Знаеш, че работя единствено за теб и...

Мехмед разпръсна ужаса с едно повдигане на крайчеца на устата.

– Зная. Беше глупаво да се съмнявам във верността ти към каузата ни. Но не можеш да ме обвиниш за това, че съм емоционално те искам само за себе си.

– Не – дрезгаво каза Раду с внезапно пресъхнала уста. –

Разбира се, че не мога.

Думите, които искаха да излязат от устата му бяха *Аз съм твой. Завинаги*. Той ги преглътна мъчително.

Мехмед се намести на леглото.

– Имаш ли други планове за вечерта?

Сърцето на Раду заблъска в гърдите толкова силно, че той се зачуди дали Мехмед чува ударите му.

– Какво? Какво имаш предвид?

Мехмед посочи вратата с ръка.

– Имаш ли представа как ще се измъкнеш отгук, без никой да те види?

Потта, избила по тялото на Раду, се вледени и почти спря дъха му. Той беше глупак.

– Не.

– Ще изляза и ще отведа всички пазачи към първото преддверие. Тогава ще успееш да се вмъкнеш в коридора.

Мехмед стана и Раду го последва. Твърде бързо. Блъсна се в Мехмед.

Мехмед спря, обърна се и стисна Раду за раменете.

– Радвам се да те видя отново, приятелю мой.

– Да – прошепна Раду. После Мехмед изчезна.

На писалището го чакаше писмо от Назира. Пишеше му, че с Фатима ще отседнат в града, в скромната къща на Ку-мал. И, съобщаваше Назира, Раду ще обядва и вечеря с тях.

Раду едновременно се зарадва и се ядоса. Нямахше нужда Назира да го обгражда с внимание, но щеше да е приятно да може да си говори с някого, който не очаква нищо от него. Ако решеше да си представи каква би била идеалната сестра, Назира щеше доста да се доближи до този въображаем образ.

Вината отново изплува на повърхността. Досега бе отклонявал мислите за Лада, защото приемаше, че е получила

всичко, което иска. Сега знаеше, че това не е вярно. С изморена въздишка, той взе лист пергамент и перо.

Обична сестро, започна той. Поне една от думите бе истина.

Три дни по-късно Раду вървеше към една странноприемница близо до двореца. Ръцете му се размахваха в такт със стъпките. Група пашазадета – синове на паши, достатъчно незначителни, че все още да се радват на компанията му – бе говорила за някаква чужденка, която се опитвала да си уреди среща със султана. Шегуваха се, че иска да влезе в харема му и че е докарала цяла каруца с оръдия, за да компенсира грозноватото си лице.

Точно тази каруца събуди любопитството на Раду. И тревогата му. Ако в града бе пристигнала чужденка с оръжия и се опитваше да се види със султана, Раду искаше да знае защо. Останалите може и да я мислеха за луда, но той знаеше от собствен опит, че жените могат да са точно толкова свирепи, колкото мъжете.

Раду зави зад ъгъла и се сблъска с някаква жена. Успя да я подхване, за да не падне, но снопът пергаментови листа, свити на рула, които тя носеше, се пръсна по земята. Тя изруга високо и яростно на унгарски. Раду почувства странна носталгия – сети се за скучния си, заекващ учител, който им преподаваше в гората. В следващия миг осъзна, че това трябва да е *тя*. Чужденката, която се опитва да си издейства среща с Мехмед.

– Простете – каза Раду. Унгарският се плъзгаше леко по езика му, въпреки че от години не беше говорил на него. Той редовно упражняваше останалите езици, които знаеше – латински, гръцки и арабски, всичко, което бяха учили заедно с Мехмед, но унгарски и румънски не бе ползвал откакто Лада бе заминала. – Разсеях се.

Жената вдигна поглед изненадано. Беше млада, по-голяма от него, но само с няколко години. Носеше европейски дрехи, с поли от груб плат и блуза за пътуване.

– Говорите унгарски?

– Наред с други езици – Раду ѝ подаде пергаментите. Пръстите ѝ бяха груби, с почернели върхове, а по ръцете ѝ лъщяха белези от изгаряния.

– Не говоря турски. Бихте ли ми помогнал? – тя каза това ядно, повече като настояване, отколкото като молба. – Никой в този проклет град не ми позволява да се срещна със султана.

Раду сметна това за разумно от страна на проклетия град.

– Къде са слугите ви? Баща ви?

– Пътувам сама. И не след дълго ще ме изхвърлят от странноприемницата заради това. Нямам къде да нощуват. – Тя потърка чело и се намръщи. – Толкова път напразно.

– В харема ли се опитвате да влезете?

Погледът, изпълнен с убийствена враждебност, бе толкова внезапен и изгарящ, че му напомни за Лада. Това го накара да хареса жената, но и го притесни. Може би *наистина* бе дошла, за да убие Мехмед.

– По-скоро бих влязла в конюшната му и бих му позволила да ме язди откъм гърба, отколкото да вляза в харема и да му дам да ме язди отпред.

Раду усети как бузите му пламват и се прокашля.

– Тогава какво ви трябва?

– Имам предложение за него. Първо отидох в Константинопол, но и там отказаха да ме приемат.

– Идвате от Константинопол?

Ако жената бе убиец, значи беше глупав убиец щом веднага си признаваше откъде идва.

Тя вдигна едно от рулата пергамент.

– Онзи техен император-магаре дори не ме остави да му покажа работата си. Изсмя ми се и каза, че дори ако твърде-

нията ми са верни, не може да си позволи услугите ми.

– Какви услуги?

Тя най-сетне се усмихна, разкривайки всичките си хубави зъби.

– Мога да направя толкова голямо оръдие, че да срути стените дори на Вавилон. Бих го направила за султана, ако той реши да ме приеме. Сега изглежда, че ще трябва да се върна у дома, опозорена, както казаха майка ми и баща ми – тя поклати глава с горчивина и понечи да си тръгне.

– Почакайте! Как се казвате?

– Урбана. От Трансилвания.

– Аз съм Раду. И мисля, че ще можем да си бъдем от взаимна полза – той взе снопа пергаменти от ръцете ѝ. – Идете си съберете багажа и после ще ви запозная със съпругата си.

Урбана вдигна вежда.

– Нямам намерение да влизам в *ничий* харем.

Раду сподави смеха си. Може би на Урбана щеше да ѝ се стори подигравателен.

– Уверявам ви, че това е последното, което би ми хрумнало. Роден съм в Трансилвания и знам какво е да се чувстваш чужденец в непозната земя. Позволете да ви помогна, както бих искал някой да помогне на собствената ми сестра.

– Ако пробваш нещо нередно, съм напълно способна да взривя дома ти.

Този път Раду се засмя свободно.

– И сестра ми би приела чужда помощ по същия начин. Ела, ще те заведа къщи. Съпругата ми ще ти хареса.

С помощта на Назира, той щеше да успее да разбере дали на Урбана може да се вярва. Ако беше така, Раду имаше радостното, вълнуващо подозрение, че за пореден път ще докаже на Мехмед колко ценен може да бъде за него.

ЗА АВТОРКАТА

Кирстен Уайт е автор на книги, включени в класацията за бестселъри на „Ню Йорк Таймс“, сред които „Влизам в мрака“, „Възкачвам се“, трилогията „Паранормално“, трилърите „Игри със съзнанието“ и „Свършени лъжи“, „Звезден хаос“ и „Илюзии за съдба“. Уайт е и съ-автор на „В сенките“ с Джин ди Бароло. Книгите ѝ са печелили няколко награди, включително Наградата на най-добра книга на щата Юта, наградата „Евъргрийн“ за младежка литература и наградата „Уитни“. Някои от книгите ѝ са нареждани сред десетте най-добри романа в раздела за младежка литература на Американската библиотечна асоциация, появявали са се в препоръчителния списък с младежка литература на Флорида и в селекцията Самотна звезда на Тексас, наред с други отличия. Уайт живее със семейството си близо до океана в Сан Диего и макар океанът да е свършен, той я кара да мечтае за далечни места и още по-далечни времена. Можете да я намерите в сайта kierstenwhite.com.

Последвайте я в Туитър на [@kierstenwhite](https://twitter.com/kierstenwhite)